

aan het zwin

Gekrijt van vogels over 't ijle moer,
het duin is ver, de zee is lang verdwenen;
de zware luchten woelen vaal-doorschenen,
de dijk behoedt de verten, kalm en stoer.

En schaduwen glijden over 't roerloos land;
karvelen, kraken, hoge zeekastelen,
pennoenen die aan ranke masten spelen,
gulden blazoenen die de zeewind spant.

Het beeld vervaagt... De schuwe vogels krijten,
't is of zij mij de broze droom verwijten
die op de hoop van vage wanen teert.

Want daar zijn waatren die aan zee niet monden,
die voor het duin, in zuigend zand verzwonden;
daar is een vloed die naar geen haven keert.

Ferdinand Vercocke